

з останніх островів
намисто чародійне склавши
я не до тебе повертаюся
а до далекої країни де
дощ павутинним волокном
зшиває небо до обголених дерев
де дощ
замотує крило поснулим журавлям
і за собою залишаючи
щораз шматок себе
від тебе віддаляюся
чи досить пам'яті
зостанеться у мене
щоб не забулося те чим була
моя розкришена душа
у негасимій спразі сонця ?

Збірка « [Від острова до острова](#) », Видавництво Художньої Літератури «Дніпро» Київ,
1993.